

THPT LÝ THƯỜNG KIỆT

– NIỀM TỰ HÀO TRONG TÔI!

Tôi vẫn còn nhớ ngày trường Lý mở rộng cánh cổng chào đón bước chân non nớt của tôi, có một chiếc lá khô theo cơn gió tinh nghịch thổi đến, neo đậu trên vai tôi vài giây ngắn ngủi rồi trở về với mặt đất loang lổ vệt nắng. Lý của ngày đầu gặp mặt, đã làm trời dậy trong tâm hồn tôi một nỗi niềm bồi hồi, háo hức. Nỗi niềm ấy sau này đã thật sâu đậm trong tôi...

Trường Lý đón tôi trong màu áo mộc mạc, giản dị. Sân trường nơi tôi bước đi không được bằng phẳng và đường như những bức tường cũng đã nhuốm màu thời gian, cảnh quan không hiện đại, ngược lại còn mang chút dáng vẻ xưa cũ. Có lẽ bởi vậy mà bài học đầu tiên tôi tự lĩnh hội được sau khi bước chân vào Lý chính là “*Thứ gì cũng có kì hạn của nó*”.

Khi tôi nhận ra hình như *kì hạn* của Lý đang đến gần và bóng cây đang che mát mái đầu tôi đã cao lớn đến nhường nào, tôi liền biết được ngôi trường tôi lựa chọn để gửi gắm ba năm thanh xuân hẳn từng có không ít năm tháng trước kia thật năng nổ.

Khi tôi được học về lịch sử, truyền thống của trường Lý, tôi biết Lý của tôi sinh ra hiền hòa, bình dị, lại chưa từng có thứ nhiệt huyết nào bị mất đi theo thời gian, bởi “Tôn sư trọng đạo”, “Uống nước nhớ nguồn”, “Tiên học lễ, hậu học văn”, “Dạy tốt học tốt”, bởi “Lá lành đùm lá rách”, “Chớ than phận khó ai ơi! Còn da long

mọc, còn chồi nảy cây”... vẫn luôn là những truyền thống được các thầy cô trường Lý truyền đạt để giáo dục học trò của mình mỗi ngày, qua từng hành động, lời nói, qua cả những bài giảng. Điều ấy mới chính là ngọn lửa vẫn luôn cháy nơi ngôi trường tôi theo học và trong lòng biết bao thế hệ học trò.

Tôi thương và trọng Lý cũng bởi vì như thế!

Lý của tôi mộc mạc, giản dị, thậm chí chưa thể ngay lập tức đáp ứng đủ nhu cầu được làm việc và học tập trong môi trường khang trang, hiện đại. Dẫu vậy, Ban Giám hiệu nhà trường, các thầy cô giáo và học sinh Lý, tất cả đều đến trường vui vẻ, thân thiện, luôn nỗ lực phát huy truyền thống *Không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền*.

Khi trường tôi đủ điều kiện để tiến hành thay một chiếc áo mới – giai đoạn gian nan và cần sự đồng lòng nhất, tôi càng thương và kính phục những người thầy, người cô của Lý hơn bao giờ hết. Trường tôi thay áo mới, mà thầy cô tôi thì vẫn cần mẫn, chăm chỉ, không một chút nản lòng, dường như chỉ có tiến, không có lùi. Tiết học vẫn diễn ra với lời giảng trôi chảy tràn đầy kiến thức của thầy cô, nhưng lại thêm xen những lời động viên, những lời hỏi han học trò: Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng xây dựng một Lý Thường Kiệt không chỉ hiện đại bên ngoài mà còn văn minh bên trong, các em nhé! Có lẽ, thầy cô gắn với học trò chính là nguồn động lực lớn nhất giúp chúng tôi đến trường với tâm trạng hạnh phúc, vô tư. Cô trò chúng tôi luôn mong ngôi trường mình theo học ngày một phát triển, và luôn bảo ban nhau dùng hành động của mình để góp sức vào công cuộc ấy.

Tôi lại càng thương Lý nhiều hơn nữa khi bỗng chợt nghĩ, một ngày mai khi Lý đã khoác lên mình chiếc áo mới, liệu có còn ai hồi tưởng về một Lý Thường Kiệt xưa thật yên lặng, gần gũi, với những nhà giáo luôn nở nụ cười trên môi, lạc quan dẫn dắt học trò đi về phía trước, và có ai nhận ra ngọn lửa được nhen nhóm từ thời xưa ấy vẫn còn cháy tới tận bây giờ... Phải chăng kì hạn của Lý chính là không bao giờ? Vì hình như Lý sẽ chẳng thôi năng nổ, nhiệt huyết, Lý cũng chưa bao giờ quên việc giữ gìn nét đẹp truyền thống vốn có, Lý lớn lên rồi trưởng thành cùng chúng tôi, nhưng Lý vẫn ở đó dõi theo chúng tôi và sẽ luôn là chính mình với bản chất đẹp đẽ riêng.

Tôi sẽ mãi nhớ đến tất cả thuộc về Lý, kỉ niệm cùng thầy cô, kí ức cùng bạn bè,... vì Lý đã cho tôi một mảnh thanh xuân tươi đẹp, mà có bao giờ Lý thôi mang đến nụ cười hồn nhiên, xinh xắn trên môi ai? Bởi Lý đối với tôi chưa từng thay đổi,

chưa từng biến chất dầu có ở trong hoàn cảnh nào. Những bài học chủ động lĩnh hội được hay được nghe giảng dạy từ thầy cô tại nơi đây, dường như sẽ chẳng bao giờ trở nên cũ kĩ.

Tôi còn nhớ ngày đầu gặp mặt, Lý đã cài lên tóc tôi màu nắng hạ không gay gắt, không chói chang nhưng sau cùng khi nhìn lại, những gì tôi nhận được từ Lý quả thực rất rục rỡ, ngày đầu tiên ấy Lý đã từng làm trỗi dậy trong tâm hồn tôi một nỗi niềm bồi hồi, háo hức.

Nỗi niềm ấy tôi gọi là... NIỀM TỰ HÀO TRONG TÔI!

Học sinh Dương Minh Thùy

Lớp 11Q2